

[Bausgaard.]

for dem, og som derfor efterfølges af pristigninger, så er det lønmodtagerne. Og der er ingen tvivl om, at vi til trods for den automatiske dyrtidsregulering må konstatere, at lønmodtagerne taber, som alle taber, ved en sådan udvikling. Det ville derfor nok alligevel være tilrådeligt, om regeringen lidt mere positivt vurderede denne tankegang.

Endelig vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige én ting mere om, hvad man under alle omstændigheder ved man i dag kan gøre, og det er virkelig at koncentrere sine anstrengelser om at gennemføre den skattereform, som vi jo drøfter så meget i det høje ting på mere eller mindre tilfredsstillende måde. Den sandkassefægtning, vi var vidne til i går, tjener næppe til fremme af mulighederne for en gennemførelse af en skattereform, men der er dog også heldigvis af og til diskussioner, der i højere grad bærer præg af en saglig interesse for, at der sker noget på skatteområdet.

Når jeg mener, at det er så nødvendigt, at vi benytter denne lejlighed til endnu en gang at understrege behovet for, at vi virkelig nu gør en anstrengelse for at nå til en ende med disse skattereforandringer, er det også ud fra en erkendelse af, at den, skal vi kalde det buketpolitik, vi har været henvist til at føre i de tidligere år — og også i år — ikke slår til over for udviklingen. Det er ikke nogen hensigtsmæssig finanspolitik, og det ville derfor være ønskeligt, om man havde en skattepolitik, der ikke henviste folketingsret til alene at betjene sig af den såkaldte buketpolitik.

Det højtærede økonomiminister mente ikke, at det var tilrådeligt at fastsætte en bestemt dato for, hvornår regeringen skulle fremsætte en antiinflationsplan. Det kan ministeren nok delvis have ret i. På den anden side vil jeg gerne tilhviske både den højtærede minister og regeringen i almindelighed det råd, at man nu ikke hænger sig for meget i teoretiske besværligheder. En antiinflationsplan kan regeringen jo opstille, hvornår den vil. Det kan den også gøre til 15. maj, og det kan ikke være noget problem hverken for regeringen eller for os andre, hvis der skulle

være sat en sådan frist. Nej, det afgørende er selvfølgelig: hvor omfattende er man i stand til at gøre en sådan antiinflationsplan? Herom ved vi vel ikke så forfærdelig meget, så længe vi ikke har hørt fra det udvalg.

Jeg noterede med tilfredshed, at ministeren sagde, at han havde henstillet til dette udvalg, at det gjorde sit arbejde færdigt så hurtigt som overhovedet muligt, og jeg har ingen berettiget grund til at betvivle, at det forholder sig, som ministeren siger. Vi må kun med beklagelse konstatere, at den første frist, der var sat til 1. marts, var udvalget ikke i stand til at overholde. Nu kan vi så håbe på, at man i hvert fald er i stand til at overholde frist nr. 2.

Jeg er ligesom de andre ordførere spændt på, om vi igennem dette udvalgsarbejde dels kan hente nye impulser, dels kan få oplysninger frem til belysning af den danske økonomiske udvikling, som måske kan give os et bedre grundlag for at vurdere, om der er muligheder, vi hidtil ikke har udnyttet, for at påvirke den økonomiske udvikling. Jeg tror, vi skal gøre det.

Økonomiministeren sagde — optimistisk må man jo sige — at meget synes at tyde på, at den økonomiske udvikling i 1966 ville blive mere rolig end udviklingen i 1965. Jeg tør ikke sige, om ministeren vil få ret i denne ønsketænkning. Det eneste, jeg ved — og som ministeren også ved — er, at de første 3 måneder af dette år i hvert fald ikke har vist, at de har været roligere end sidste år. Derfor kan man selvfølgelig godt nære tillid til, at de resterende 9 måneder vil blive det, men en videre fortsættelse af den udvikling, at vi i pris- og omkostningsudviklingen løber foran andre vestlige lande, må give anledning til betænkelighed.

Vi kan trøste os med — og det gør vi jo — at produktionen går godt, at eksporten går godt. Alligevel ville jeg advare imod, at vi for stærkt trøster os med, at vi hidtil har kunnet klare eksporten, for det kan jo ikke skjules, at en væsentlig del af forklaringen på, at Danmark som alle andre vestlige lande har været i stand til at fastholde et højt eksportniveau, hænger uløseligt sammen med, at der har været en høj international økonomisk aktivitet, en aktivitet, som i visse situationer kan